

militæruddannede? siger han. Disse Ord gør den højtærede Forsvarsminister til sine, og samme Dag fremsætter han i Folketinget et Lovforslag, som i meget stærk Grad forringer Mandskabets i Forvejen svage Uddannelse. Hvis den højtærede Forsvarsminister virkelig har gjort Oberstens Opfattelse til sin, saa vil jeg sige — ja, jeg vil ikke bruge stærke Ord, ellers skulde jeg have sagt, at det var en Forbrydelse mod Samfundet at gaa den Vej, som Ministeren her er gaaet; men det vilde i saa Fald blive paatalt af den højtærede Formand, og jeg vil da nøjes med at sige, at det er meget lidet konsekvent af den højtærede Minister. Jeg har en Gang tidligere grebet den højtærede Forsvarsminister i at være lidet konsekvent, men dette synes jeg dog er Topmaalet af Inkonsekvens. Jeg har allerede nævnt, at man kun i ringe Grad skal tage Hensyn til Udtalelser fra enkelte, selv højtstaaende, velansete, udmærkede uddannede, nationalt forstaaende Officerer, ja jeg kan give dem alle de gode Betegnelser, der findes. Disse enkelte Officerers Udtalelser bør man tage med et vist Forbehold, og i alt Fald bør den højtærede Forsvarsminister ikke gøre Enkeltmands Udtalelser til sine, naar han derved kommer i den uhjælpelige Modsætning til sig selv, som det her er sket.

Der er for mig ingen Grund til i nævneværdig Grad at komme ind paa det foreliggende Lovforslags Enkeltheder, og det saa meget mindre som disse Enkeltheder jo i ret høj Grad er ubestemte, ubestemmelige og svævende. Det mest bestemte og det mest konsekvente i dette Lovforslag er Vendingerne: Denne Bestemmelse ordnes ved Lov, dette Forhold afgøres ved kgl. Anordning, eller i øvrigt afgør Statsministeren, hvad der skal ske. Det er det faktiske Indhold af det foreliggende Lovforslag, og derfor synes jeg ikke, der er nogen særlig Grund til at gaa ind paa Enkeltheder. Men en enkelt Ting maa jeg dog have Lov til at fremhæve. Jeg har allerede nævnt, at den Opgave, som den højtærede Forsvarsminister har tillagt dette Forslag, kræver et vist Militærapparat, og et saadant organiseres da ogsaa her i Forslaget. Den første Tid vil efter Forslaget blive en Overgangstid, først efterhaanden træder den Ordning, der skal bestaa, fuldt ud i Kraft i Henseende til Befalingsmænd og Mandskab, og jeg gaar ud fra, at den højtærede Forsvarsminister ønsker, at Mandskab og Befalingsmænd efter den nye Ordning skal være medvirkende til at løse den Opgave, der her er Tale om. Hvorledes det vil gaa

i Overgangstiden, ved jeg ikke, men der staaar et Sted, at der skal udtages 1 600 Mand til Hæren om Aaret, og disse skal forpligte sig til at blive staaende i 12 Aar, hvorved der skal naas en vis Styrke. Men Bestemmelserne i denne Lov faar i øvrigt ikke tilbagevirkende Kraft og kan saaledes ikke komme til at omfatte dem, der har været i Tjenesten under Hærorrdningen af 1922. Der staaar derfor et andet Sted, at der skal udtages et vist Antal Tusinde Mand af dem, som allerede er uddannet, til at træde ind i Hæren i paakommende Tilfælde, indtil efterhaanden den nye Ordning, eventuelt af 1926, 1927, eller hvad Aar det nu bliver, fuldt ud er traadt i Kraft.

Der skitseres her en vis Opgave, man regner med at skulle have en vis Styrke, hvis Størrelse jeg ikke skal nævne, men der skal i alt Fald adskillige Tusinde Mand til, og det ikke alene i Overgangstiden, men ogsaa naar den nye Ordning er traadt i Kraft. Det mener man at kunne opnaa ad Frivillighedens Vej derigennem, at de, der har aftjent deres Værnepligt og endnu staaar med Pligter overfor Staten, melder sig frivilligt til i givet Tilfælde at træde ind i det saakaldte Vagtkorps. Om det vil lykkes, ved jeg ikke, og lige saa lidt ved jeg, om det vil lykkes for den højtærede Minister at faa de 1 600 Mand til at melde sig frivilligt til Indtrædelse i Vagtkorpset om Aaret, men jeg tvivler derom. Jeg er ikke alene usikker med Hensyn til, om der vil komme et saa stort Antal — maaske vil der melde sig flere end 1 600, det kan man ikke vide —, men jeg er ogsaa usikker med Hensyn til Kvaliteten af dette Mandskab, og jeg er meget stærkt i Tvivl om, hvorvidt det vil lykkes den højtærede Forsvarsminister at faa et Vagtkorps — jeg vil ikke kalde det en Hær længere, det gør Ministeren jo heller ikke selv —, der hos noget Menneske, selv indenfor den højtærede Ministers eget Parti, vil kunne give Indtryk af, at her har vi noget, der kan forsvare vor Neutralitet. Det er jo nemlig ikke sikkert, at de, der melder sig frivilligt, netop altid er de bedste. Jeg kunde tænke mig, at de yngre Mennesker, som har sat sig en bestemt Opgave i Livet, hvilken Livsstilling de nu end har valgt, nødig vil have deres Uddannelse afbrudt og derved Udsigten til at opnaa en Stilling forringet i de 12 Aar, i hvilke de skulde være til Raadighed for Vagtkorpset. Det er ganske usandsynligt, og det er jo ogsaa sagt andetsteds, at man nærmest maa forudsætte, at de, der melder sig, vil høre — ja, der skal ikke ligge noget